

CLARK DARLTON

Plamenné slunce

Knihovnička Perry Rhodan 94

Přeložil Jaroslav Kuťák

Spojení mezi Einsteinovým vesmírným prostorem a Časoprostorem Druufů stále ještě trvalo, ale den ode dne sláblo. Prasklina mezi oběma časoprostorovými rovinami byla jedinou možnou přístupovou cestou do říše agresivních Druufů - ovšem už ne na dlouho. Kromě toho lodě sousedního bojovného národa narážely u praskliny na strážní jednotky Sluneční říše a Arkonu.

Jistě, Druufové přilétali už jen zřídka, ale snažili se pronikat o to větší silou. Už věděli, že se jim brána k nezměrným pokladům vedlejšího vesmíru brzy zavře a že se opět stanou zajatci svého vlastního časoprostoru - dokud díky náhodě opět někde nevznikne nová prasklina.

V těchto dnech a týdnech se odehrávaly zvláštní věci.

Každopádně zpráva poručíka Grenoblea dokázala přimět k zamyšlení.

Grenoble byl velitelem jedné průzkumné Gazely a létal v blízkosti praskliny v časoprostoru. Zůstával v neustálém spojení s mateřskou lodí-

Ve velínu diskovité lodi o průměru zhruba třiceti metrů seděl poručík Grenoble vedle pilota a sledoval obrazovky.

„No, seržante Raft, co si o tom myslíte?" „Je tu podezřele klidno," odpověděl Raft a zkorigoval kurz, aby se Gazela dostala blíž k prasklině. „Pokud naše přístroje fungují perfektně, pak je tahle škvíra široká deset kilometrů - ale každou vteřinou se zužuje. Druufové mají jen mizivou šanci, poručíku."

„Čím beznadějnější je situace, tím zoufalejší jsou akce. Ptám se, co by chtěli hledat za štěstí v našem vesmíru, když by se zanedlouho už nemohli vrátit domů. Zdá se, že hledají něco, co by po uzavření praskliny nechtěli ztratit." Raft zvolna přitakal.

„Přesné to si taky myslím, pane. Ale - co asi tak hledají?"

Poručík Grenoble pokrčil rameny. „**To** vám neřeknu. Nevím."

Muži zmlkli a soustředili se na monitory. Vesmír působil klidně a mírně. Tady, Šest tisíc světelných let daleko od Země, v blízkosti centra Mléčné dráhy, byly hvězdy početnější a více při sobě. Zvláště modrobílé slunce na pravoboku působilo výrazně uklidňujícím dojmem.

Ani Grenoble ani Raft netušili, že toto modré slunce sehraje v jejich životech mimořádnou roli. Nejvíc však zasáhne do osudu Druufů. Předtím se však stalo ještě něco jiného. V podstatě nebylo možné, aby jakýkoliv kovový předmět setrval v blízkosti zaměřovačích přístrojů jakékoliv lodi neobjeven. S postupující technizací se všechny přístroje vylepšovaly a proto se oba muži ve velínu Gazely podívovali, že si jich prorážející flotila Druufů vůbec nevšimá.

Bylo to zhruba deset lodí - dlouhých a štíhlých válců -které pronikly trhlinou a poloviční rychlostí světla se řítily k modrému slunci.

Raft se za nimi díval s otevřenými ústy.

Desítky lodí nabírala na rychlosti a nakonec zmizela **mezi** hvězdami. Jejich kurz ukazoval na modrou hvězdu.

Grenoble chtěl něco říct, když vtom se v trhlíně objevilo dalších pět lodí a pak se s nimi stalo cosi podivného. Nejdříve se náhle zastavily a stály. Jejich obrysy se rozplynuly a lodě se změnily ve stíny, jejichž siluety bylo vidět jen díky hvězdám za nimi.

Pak hvězdy přesvítily obrysy lodí.

A pětice cizích korábů zneviditelněla.

Grenoble ztěžka vydechl a přimhouřenýma očima zíral na prázdný vesmír. Raftovi sjely ruce z ovládacího panelu. Otočil se a bezradně pohlédl na svého velitele.

„Co - co se to stalo?“ zeptal se otřeseně. „Vyvinuli metodu, jak se stát neviditelnými?“

Poručík pomalu zavrtěl hlavou.

I on byl zmaten.

„Ne, to si nemyslím. Jestli se nepletu, své zmizení neměli v úmyslu. Proč by zastavovali? Mám jistou domněnku, ale zní až příliš fantasticky.“

„Mluvte, pane,“ chraplavě zamumlal Raft- „**Co** by mohlo být fantastičtějšího než skutečnost?“

„Prasklina..., prasklina v časoprostoru, Raftě. Uzavřela se přesně ve chvíli, kdy jí pronikalo těch pět lodí. Buď byly odmrštěny zpět do svého časoprostoru, anebo je to odhodilo do třetího, nám neznámého prostoru. Možná, že se odtud už nikdy nevrátí a jsou ztraceni. Podívejte se na zaměřovače, Raftě. Prasklina je pryč.“

Raft zkontroloval přístroje a přikývl na souhlas.

„Vaše domněnka patrně sedí, pane. Ale...,“ ukázal k modrému slunci, „...co těch deset lodí, které k nám pronikly? Najdou cestu zpátky? Co u nás vlastně chtějí? Proč se ne-

pokusily zničit naši Gazelu? Nebo se snad stal zázrak a ne-zaměřily nás?"

„Zaměřily nás," vysvětloval mu Grenoble, „ale neměli na nás čas. To znamená, že sledovali určitý úkol. A pokud se nemýlím, jejich úkol leží kdesi v oblasti modrého slunce." Podíval se na Rafta. „Naberte kurz k jednotce a během třiceti vteřin transituje. Myslím, že Perryho Rhodana bude náš objev velmi zajímat."

V tomto bodě se poručík Grenoble mýlil stejně málo jako v těch ostatních.

^ ^ ^

DRUSUS byla gigantickou koulí o průměru patnácti set metrů. Patřila do imperiální třídy a byla superobří lodí Sluneční říše. Obvykle jí velel plukovník Baldur Sikermann, ale pokud se na palubě nacházel Perry Rhodan, Sikermann platil automaticky za prvního důstojníka.

Ve srovnání s Gazelou byla centrála DRUSUSU obrovitým pŕlkulatým sálem s překvapivě velkým počtem kontrolních, navigačních, zaměřovačích a jiných přístrojů, k jejichž ovládnutí bylo nutně zapotřebí hypnoškolení. ;

Šéfspojař David Stern si přečetl poručíkovo hlášení a pak se zeptal: „Co mám odpovědět, pane?"

Perry Rhodan stál s plukovníkem Sikermannem před oválným panoramatickým monitorem a porovnával s hvězdnou 'mapou část Mléčné dráhy, kterou viděl.

Pohlédl na Sterna.

„Přikážete Grenobleovi, ať se svou Gazelou vletí do jednoho z hangárů DRUSUSU a ať se u mě hlásí."

Stern zasalutoval a zmizel ve spojové centrále, aby uposlechl Rhodanovy příkazy. Plukovník Sikermann sraštil Čelo.

„Vy Grenoblevu pozorování přikládáte nějaký **význam**, pane?"
„Neexistuje nic bezvýznamného," pousmál se Rhodan. „Každé, i to sebemenší pozorování může v této válce s Druufy znamenat něco opravdu důležitého. Ta modrá hvězda - copak tam Druufové asi tak mohou chtít?"

„Kdo říká, že těch deset lodí míří opravdu k ní?"

„Známe Druufy a jejich styl. Zkušenost nám říká, že nikdy nemění kurz, aby zmátli protivníka. Tím je dáno, že směřují k modré hvězdě." Podíval se na hvězdnou mapu. „Horké slunce, ani ne tři světelné roky daleko od nás, obklopené třemi planetami. Neobydlené, ale obyvatelné. Druufové dýchají kyslík stejně jako my. Hmmm..."

„Všechny tři planety jsou obyvatelné?" překvapeně se zeptal Sikermann.

Rhodan se usmál.

„Přirozeně, že ne všechny tři. Jenom ta třetí. Je velká jako náš Mars, má pohoří i pouště, málo vody, velké horko. Myslím, že se na ni podíváme. Možná, že arkonidský katalog, který jsme zdědili, už tolik nesouhlasí. Zaříd'te vše potřebné, jakmile bude Grenoble na palubě. A dejte vědět i ostatním jednotkám."

Rhodan na Sikermannu kývl a obrátil se, že půjde. Ve dveřích se ještě otočil a řekl: „Budu ve své kajutě. Pošlete **za** mnou Grenoble, jakmile se u vás ohlásí."

^ A ^

Gazela přistála v hangáru DRUSUSU. Poručík Grenoble a seržant Raft byli přivedeni k Rhodanovi a podávali mu hlášení. „Dobrá, poletíme tedy s DRUSUSEM ke třetí planetě

modrého slunce a pokud **tam** narazíme na **Druufy**, zneškodníme je."

„Zneškodníme, pane?"

„Ano! Zvažte jen, že Druufové neberou žádné zajatce a mají v úmyslu dobýt náš vesmír. My přece jednáme v sebeobraně. Kromě toho je velmi pravděpodobné, že těch deset lodí bude obsazeno jenom roboty. Víte stejně jako já, že Druufové mnohem raději pošlou roboty než sebe, když jde o to, aby někdo vytahal kaštiny z ohně. Uklidní to vaše svědomí?"

„Ano, pane," s úlevou přiznal Sikermann. Dokonce se při-,tom usmál. „Mám dát vědět flotile? Kdo nás doprovodí?"

„Poletíme sami, ale dáme o svých úmyslech vědět. Jak znám Skokany, pošlou za námi tajného pozorovatele. Nesmíme ho zklamat. Startujeme za půl hodiny,"

^ A ^

DRUSUS materializoval deset světelných minut před modrou hvězdou materializoval z nicoty a řítil se přímo proti třetí planetě. Rhodan pozorně naslouchal hlášení. Údaje o planetě souhlasily se záznamy v hvězdném katalogu.

„Zpomalte a přejděte na oběžnou dráhu kolem třetí planety, Sikermance," přikázal pak. „Pokuste se zaměřit Druufy.“

„Snad ta vaše teorie souhlasí, pane..."

„Myslíte, že by Druufové mohli být někde jinde než tady?" zavrtěl Rhodan hlavou. „To bych se moc divil. Oni mají dokonce v úmyslu zřídit v našem vesmíru základnu, stejně jako jsme to my před časem udělali u nich. Bohužel jsme základnu na Hádésu ztratili."

Planeta se opticky zvětšovala. Už byly vidět podrobnos-

ti. Na zadním monitoru pluly dvě doutníkovité lodě pozorovatelů - byli to Arasové nebo Skokani. Teď už scházeli jenom Druufové. :

Modré slunce bylo velice horké. Jeho paprsky vytvářely na povrchu malé planety ojedinělé efekty. DRUSUS plul kolem třetí planety a prohledával každíčkou píď jejího povrchu...

„Lodě Druufů před námi!“ zvolal plukovník Sikermann.

Rhodan se prudce ohlédl a zadíval se na monitory.

¹ DRUSUS už plul rychlostí pouhých dvou kilometrů za vteřinu a klesal. Míjel ostře rozeklané hřebeny hor a vyplul nad rozlehlou rovinu. Ani ne deset kilometrů od svahu pohoří stálo deset hledaných druufských lodí.

Rhodanovi se přičilo nalétnout na ně bez varování, přes-. tože by bylo nejjednodušší je překvapit a zničit.

Tak se stalo, že je DRUSUS jen přelétl a velkým obloukem se k nim vracel, tentokrát však už s aktivovanými energetickými ochrannými štíty.

Tři druufské lodě se odlepily a řítily se nahoru k modrému nebi. Zbývajících sedm zahájilo vražednou energetickou palbu proti bojové lodi Pozemšťanů, ale nepodařilo se jim prolomit ochranné štíty superobřího křižníku. Rhodana zároveň napadly i ty tři lodě — přímo z výšky. Jedno z torpéd minulo DRUSUS a zasáhlo skupinku sedmi vlastních lodí.

Zablesklo se, Rhodan na okamžik zavřel oči, a když je znovu otevřel, dole stály už jen čtyři nepřátelské křižníky.

„Útočíme!“ hlesl Rhodan.

Na zadních monitorech se objevily dva světelné body...

Čtyři zbývajcí křižníky Druufů se vmžiku proměnily ve společné atomární mračno. Dalo se předpokládat, že na palubě zůstali jen roboti, protože organické bytosti by určitě nasedly do těch tří prchajících lodí.

Rhodan chtěl předvést odstrašující příklad. Jinak to s Druufy ani se Skokany nešlo.

„Útok!“ přikázal podruhé během několika vteřin.

Grenoble a Raft se poprvé v životě stávali svědky události, o jaké se jim dosud ani nesnilo. Se zadržným dechem pozorovali svého šéfa Perryho Rhodana, jak stojí vedle plukovníka Sikermanna a řídí bitvu.

DRUSUS změnil kurz a s neskutečným zrychlením vzlétl k nebi proti čekajícím druufským lodím, které se právě zotavovaly z překvapení. Nevyužily šance k útěku - naopak: vrhly se na DRUSUS.

Dvě z nich se vyřítily přímo do zničujícího trychtýře bojového křižníku a vmžiku podlehly záhubě. Třetí loď dokázala uhnout a nabrala rychlost. Jak Rhodan s úlevou konstatoval, nabrala kurz ke dvěma číhajícím bodům pozorovatelů mezi hvězdami.

„Pronásledovat, ale nezničit,“ řekl Sikermannovi.

Oba pozorovatelé - Skokani nebo Arasové - museli hrozící nebezpečí okamžitě rozpoznat, protože body rázem zmizely. Strukturální zaměřovače DRUSUSU hlásily dva otřesy prostoru mírné intenzity.

Rhodan se zasmušile pousmál.

„Už není důvodu zneškodňovat Druufy,“ oznamoval Sikermannovi. „Ať se vrátí do svého vesmíru a ať tam ohlásí, že zničíme každého, kdo k nám pronikne. Možná jim pak dojde, jak nesmyslné je zřizovat u nás základny.“

„Druuf mění směr,“ odpověděl Sikermann.

Rhodan přikývl.

„Ano, ve směru k prasklině v časoprostoru. Dobrá, plukovníku. Připravte se. DRUSUS se vrací domů.“

„To si ani neprohlédnete vraky jejich lodí?“

„Proč?“ •

„Třeba najdeme nějaké stopy? Možná to nejsou jejich první lodě. Možná už tam mají tu svou základnu postavenou.“

„To je málo pravděpodobné, plukovníku, ovšem pokud myslíte...“

Jejich pátrání však zůstalo bezvýsledné. Sedm lodí bylo beze zbytku zničeno a nebylo možné najít vůbec žádné stopy po posádce a smyslu jejího poslání. Kromě toho Rhodan nenašel ani žádné známky pobytu Druufů.

Uklidnilo ho to a nakonec dal Sikermannovi **rozkaz, aby** letěl zpět k prasklině mezi časoprostory.

^ A ^

Poručík Grenoble a seržant Raft už zase seděli v Gazele a vraceli se k mateřské lodi, když dorazila hyperzpráva z Arkonu.

„Spojení s Arkonem, pane!“ oznamoval David Stern.

Rhodanem to trhlo.

„S Arkonem? Volá Imperátor?“

„Ano, pane. Přeje si s vámi mluvit Gonoza Vlíl.“

Atlan, nesmrtelný Arkonidan, který se podle tisícileté tradice nazýval Imperátorem Gonoza Vlíl., se uculoval, když na monitoru spatřil Rhodana.

„Helou, barbare! Doufám, že nepřicházím nevhod.“

Rhodan se také usmál a posadil se.

„Ty nikdy nepřicházíš nevhod, Imperátore,“ trochu posměšně opáčil Rhodan. „Ale řekl bych, že máš důvod, proč mi voláš, co? Kde hoří?“

„Nevím, jestli někde hoří, Perry. Ale určitě se nějaký požár chystá.“

„Národy arkonidského Impéria zlobí?“

„Přesně tak! Od chvíle, kdy jsem převzal vládu od počí-

tácového Regenta, moje národy zlobí! Předtím se báli nemilosrdného počítače. Teď jim zase vládne Arkonidan a oni dobře vědí, že budu dodržovat zásady humanismu. Jsou civilizace, které toho hodlají zneužít. Jistě, mám stejnou moc jako počítač, ale mám také zábrany. Oni to dobře vědí."

„Jinými slovy; jsi na tom stejně jako já. Právě jsem musel Skokanům předvést na Druufech, čeho všeho jsme schopni. Co chceš udělat ty? Mám kvůli tobě proměnit nějakou planetu v ohnivý míč?"

„Ne tak dramaticky, Perry," zavrtěl Atlan hlavou. „Na to bude čas později. Pokud by někdo z odpůrců ztratil rozum-Ale chybí mi spolupracovníci, schopní Arkonidané... Tady jsou jen samé zdegenerované exempláře. Hlupáci, zbabělci a lenoši. Dávám ti za pravdu, barbare - můj národ úplně zdegeneroval! Ale přitom by stačilo tisíc nebo deset tisíc Arkonidanů, aby udělali ze starém Impéria to, čím kdysi bývalo. Pomůžeš mi?"

„Copak to nedělám?" zeptal se Rhodan.

Atlan přikývl a usmál se na omluvu.

„Jistěže to děláš, starý příteli. Ale já myslel ještě na jednu možnost. Mluvil jsem o starých Arkonidanech... Potřebuju velitele pro své lodě, velitele pro výcvik, pro hypnouniverzity, ředitele automatických továren a závodů..."

„Okamžik," přerušil ho Rhodan a zvedl ruce na obranu. „Když tě tak poslouchám, málem bych myslel, že chceš zázrakem získat tisíce zdravých Arkonidanů. Ale jak chceš ten zázrak provést? Kde brát, když není odkud?"

„Aleje!" opáčil významně Atlan. „Nebo máš tak špatnou paměť?"

Rhodana otázka poněkud zaskočila; „Jak to myslíš?"

„Copak vážně nevíš? Dobrá, tak ti připomenu jistou událost před osmi nebo devíti měsíci pozemského času. Tenkrát

jsem byl považován za mrtvého a ještě jsem nebyl Imperátorem. Stalo se to koncem roku 2043. Wilmar Lund přivezl Guckyho a Gucky podal poněkud neobvyklou zprávu. **Tak** co, vzpomínáš si už?"

„Loď předků!" vyhrkl Rhodan.

Vzpomínal si.

„Ano."

„Tak abych ti to raději ještě připomenul: potřebuju Arkonidany starého ražení," začal Atlan. „Možná jich najdu několik stovek, budu-li mít štěstí. Ale potřeboval bych jich tisíce. Takže - loď předků! Gucky před časem narazil na neřízenou arkonidskou speciální loď. Skočil na její palubu a našel tam Arkonidany s původní vitalitou, ale ponořené do hlubokého spánku. Ta loď se vydala na cestu před deseti tisíci lety a měla na palubě několik tisíc členů posádky, ženy a muže. Ti žili normálním životem, rozmnožovali se a umírali, ale průběh jejich života měl přesně stanovená pravidla, hlídání robotskými strážci. Jakmile někdo dospěl do určeného věku, byl roboty zmražen a uložen v útrokách lodi. Přesný počet takto konzervovaných Arkonidanů není znám, ale podle Guckyho údajů jich budou statisíce. Perry Rhodane, já ty statisíce potřebuju ke znovuvytvoření arkonidské říše."

A bylo to venku!

Rhodan pokyvoval a zkoumavě pohlížel na Atlana: „Takže ty chceš, abych ti našel zmíněnou loď a dopravil ji na Arkon?"

„Ano, chci. Dokážeš to?"

„Jistě. Ale je tu jedna věc: změníš plány svých předků. Víš vůbec, jaký smysl má plavba jejich lodí?"

„Nevím, jaký smysl měla původně, ale vím přesně, jaký smysl může a musí mít dnes, Perry. Loď předků je pro nás

darem z nebes. Potřebujeme spící Arkonidany, aby zachránili říši. Možná to nebyla jenom náhoda, že je Cucky objevil."

„Něco jako znamení osudu?" otázal se Rhodan. „Tedy dobrá, snad máš pravdu. Souřadnice lodi předků jsou uloženy v palubním počítači rychlého křižníku ARCTIC- Velitel Lund momentálně setrvává na Venuši. Vyhledám ho."

Na Allanovi bylo vidět, jak se mu ulevilo-

„Díky, příteli. Nebezpečí ze strany Druufů brzy pomine, ale pak vyvstanou nové, další hrozby. Zatím jsou všechny národy mé říše spojeny v boji proti společnému nepříteli, ale jakmile nepřítel zmizí, může dojít k rozbrojům."

Rhodan věděl, co má Atlan na mysli. Možná, že loď předků nabízela řešení. To se uvidí.

„Postarej se, aby prasklina nezůstala bez stráží," požádal Allana. „Zatím ještě nestanuj žádné své jednotky. Snad za pár týdnů..."

„Hodně štěstí - i v mém zájmu," odvětil Atlan. „A ještě něco ti musím říct: mám nepřátele' Všude se objevují tajuplné síly a bojují proti mně. Nepřítele není možné chytit, jako by byl neviditelný, nebo jako by disponoval čarodějnickými silami. Nemohu ti to vysvětlit jen několika slovy, ale je jisté, že se ze všech sil snaží otřást mocí Arkonu. Možná to dělal už před mou vládou, ale možná, že teprve nyní začal považovat situaci **za** výhodnou."

^ A ^

•

Bylo nedělní odpoledne.

Ani v hlavním městě Země Terranii se v neděli nepracovalo. Obrovitý komplex'něj většího města světa odpočíval. Prázdné ulice zívaly do asijského slunce. Živo **bylo** jen ve

správních budov. Ani blízký kosmodrom nezůstal bez personálu.

Na břehu solného jezera Gošun stál bungalov a jeho vysoká anténa prozrazovala, že obyvatelé jsou ve spojení s Terranií a že mohou být kdykoliv povoláni do města.

Bylo to nutné, přestože si Bully vzal dovolenou.

Reginald Bull, Rhodanův nejlepší přítel a zástupce, bydlel už tři dny ve svém víkendovém domě. Nepotřeboval služby ani hospodyně, protože měl služební roboty, kteří plnili každické jeho přání,

Sousedem vpravo byl Allan D. **Mercant**, šéf Sluneční rozvědky, ale ten byl nyní ve městě.

Soused nalevo však také odpočíval.

Kolem jeho plochého bungalovu se rozprostírala plantáž mrkve. Pozemek totiž patřil myšobovi Guckymu. Chlupatý myšob právě ležel uprostřed svých záhonků na zádech a mžoural do slunce. Svým širokým bobřím ohonem odháněl mouchy a přední běhy měl zkřížené na prsou. Vypadal velice spokojený.

Ovšem zdání klame. Mimosemšťan Gucky byl totiž příslušníkem Rhodanovy jednotky mutantů. Ovládal teleportaci a telekinezi a byl to silný telepat. Právě si Četl v myšlenkách svých sousedů a bavil se.

Vtom v obou bungalovech zařinčel zvonek.

Sousedé sebou trhli.

První zvedl sluchátko Bully. Volal ho Rhodanův zástupce na Zemi maršál Freyt: „Sbalte si plavky, pane Bulle," řekl a usmál se. „Za hodinu dorazí Perry Rhodan s křižníkem DRUSUS. Jak to vypadá, v Terranii nám dlouho nezůstane."

„No a?" hlesl Bully. „A co my s tím máme společného?"

Freyt se pousmál.

„Jsem zplnomocněn sdělit vám a Guckymu, že Rhodano-

vy příkazy **mimo** jiné říkají, že se **máte odebrat na** palubu DRUSUSU, jakmile přistane. To je vše. Přeji hezký zbytek neděle."

^ ^ ^

Velitel Wilmar Lund neměl ani tušení, proč má tak rychle změnit kurz. Členové posádky se už těšili na vycházku ve Venus City.

Ještě téhož dne však přistáli zpátky na Zemi. Dosedli těsně vedle gigantického DRUSUSU. Lund se zvolna probouzel z představ o dovolené a vydával rozkazy, aby mohl odjet přímo k maršálu Freytovi, kam byl povolán.

Maršál Freyt ho přijal osobně a doprovodil **do** Rhodanovy pracovny. Na chodbě se potkali s několika příslušníky jednotky mutantů. Z jejich chování bylo možné vyčíst, že se děje něco důležitého.

Rhodan vstal když přišli a podával Lundovi ruku, jako by byli starými přáteli. Ale Rhodan se tak choval ke každému.

„Pospíšíl jste si, Lundě. Děkuji vám. Pana Bulla znáte a Guckyho taky - tenkrát byl přece u toho."

Lund vzpomínal. O čem to Rhodan mluví?

„Před časem jste vyzvedával Guckyho z akce a cestou domů jste narazili na neřízenou arkonidskou loď," usmíval se Rhodan. „Vzpomínáte? Zaznamenal jste všechny souřadnice té lodi i směr jejího letu. Jsou ještě uloženy v palubním počítači vaší lodi?"

„Ano, pane. Byla to moje povinnost, a kromě toho to Gucky po mně výslovně chtěl. Pokud chcete zjistit momentální pozici té lodě, dokážeme to."

Rhodan přikývl.

„Přesné to chci, Lundě. Cucky vám tenkrát trochu zalhal.,

Bylo to na můj rozkaz. Ta loď totiž nebyla prázdná. Žijí na ní tisíce Arkonidanů."

Lund se tvářil profesionálně, ale přece jen se zeptal: „Proč jsem to nesměl vědět?"

„Nechtěl jsem, aby někoho napadlo se na tu loď podívat. Ty tisíce Arkonidanů v ní totiž spí a nemohou se účinně bránit."

Lund pomalu přikyvoval.

„Dobrá. A co teď, pane?"

„Arkon potřebuje schopné muže, aby mohl postavit říši na nohy. Staří Arkonidané z lodi předků jsou pro tento úkol jako stvoření. Atlan mě požádal, abych je dopravil na Arkon. Proto jsem vás nechal zavolat, veliteli Lundě."

Lund vstal-

„Přejete si ty souřadnice hned, pane? Já..."

„Půjďme s vámi. Lundě," přerušil ho Rhodan. „Vaše loď se už nachází v hangáru DRUSUSU. Odstartujeme a spočítáme souřadnice lodi předků během letu ze sluneční soustavy. Nesmíme ztratit ani minutu. Jste připraven?"

„Jistě, pane!"

^ ^ ^

Sluneční soustava mizela **za** zádi DRUSUSU, všichni Čekali na blížící se transici. V malém velínu lodi ARCTIC stáli Lund, Rhodan, Bully a Cucky před navigačním počítačem a Čekali na výsledky.

„Je to odtud asi dva tisíce světelných let," zamumlal Bully. „Pěkně daleko na jednu transici."

„Hlavní je, aby souhlasily propočty souřadnic...", namítl Rhodan.

„Ručím za ně, pane," odpověděl Lund.

Rhodan mu položil ruku na rameno: „O tom tu nikdo nepochybuje.“

Ne, nikdo o tom nepochyboval, ale lidská duše žije **ze** skepse...

„Mohla změnit rychlost nebo kurz," namítl Bully. Rhodan zvedl dlaň, aby zarazil všechny dohady, a otočil, se ke kapitánu Lundovi: „Mějte ARCTIC připraven ke startu, Lundě. Je docela možné, že váš křižník budeme potřebovat jako kurýrní loď. Je na to dostatečně dobře vybaven. Transice DRUSUSU je připravena. Proběhne za dvě minu-' ty..." • r !

Transice... Skok zakřiveným hyperprostorem v nulovém Čase, který umožňoval překonávat nekonečně dlouhé vzdálenosti. Bohužel byl vždy doprovázen nepříjemnou bolestí a strachem ze smrti při dematerializaci. Po dlouhá léta to byla jediná možnost, jak se dostat desítky světelných let daleko, dokud se neobjevili Druufové a jejich lodě s nad-světelným pohonem.

„Deset vteřin! Devět... osm... sedm..." !

Skok proběhl bez dalších nepříjemností a přesně. Rhodan se odpoutal od fascinujícího pohledu na nová seskupení hvězd a řekl: „Zaměřovači přístroje zapnout, plukovníku. Podle výpočtů by se hledaná loď měla nacházet v okruhu nula celá pět desetin světelného roku.“

Obsluha zaměřovačů se dala do práce...

Po pěti hodinách přišla závěrečná zpráva:, v okruhu půl světelného roku se nenacházelo žádné pevné těleso, které by bylo větší než fazole.

Plukovník Sikermann vypadal bezradně.

„Nechápu to, pane. Zaměřovači přístroje fungují dokonale..."

Rhodan pokyvoval- hlavou. 18

„Pokud opravdu změnili rychlost nebo směr, jak se obával Bully, pak by to bylo Špatné. Nikdo nezanechává stopy v nicotě!"

Velín křižníku zmlkl.

Teprve po chvíli se Rhodan otočil na myšoba: „Tys byl na palubě té lodi, Gucky. Nevšiml sis nějakých zvláštností na hyperpohonu nebo tak podobně?"

Myšob krčil rameny. „Je mi líto, Perry. Tak přesně jsem nitro lodi nepřehlížel... Letěli pomalu a pod rychlostí světla... Ale možná, že se jim to mohlo časem zdát pomalý, tak prostě přidali... I když na druhou stranu byli přece takhle na cestách už deset tisíc let."

Lund zvedl hlavu. Oči se mu zúžily. Dostal nápad.

„Pane, říkal jste právě, že nikdo nezanechá stopy v nicotě? Jste o tom přesvědčen?"

Rhodan opáčil Lundův pohled a pak se usmál. „No vidíte! Málem bych zapomněl. Strukturální zaměřovače. Zaměřují všechny otřesy prostoru a ukládají údaje o nich do centrální databanky. Pokud loď předků transitovala, najdeme souřadnice jejího vyskoku i výskoku. Díky, Lundě!"

^ A ^

V Terranii opět vládl čilý ruch všedního dne, když DRUSUS přistál. Po ulicích spěchala vozidla a lidé...

Centrální databanka byla uložena pod energetickým ochranným štítem. Rhodan vstoupil v doprovodu Lunda a Bullyho. Přijal je muž v bílém plášti-

„Všechno jsme připravili, pane," řekl. „Následujte mne, prosím."

Dorazili k jednomu z počítačů a kybernetik usedl. Aktivoval počítač a vysvětloval: „V udaném směru letu vaší hle-

dané lodi došlo během uplynulého roku k jedné jediné transici, pánové. A sice 10. září 2044, tedy před osmnácti dny. Vzdálenost skoku činila 20,3 světelného roku. Hm, to bude prácička je najít..."

Rhodan si zapsal data a poděkoval. Pak se vrátili přímo na DRUSUS a letěli na Venuši, kde těmito údaji nakrmili velký venušský počítač.

O několik dalších hodin později Rhodan vysvětloval svým druhům; „Velký počítač na Venuši oznámil, že v okruhu 20,3 světelných let od bodu výskoku leží celkem pět slunečních soustav. Nezbývá nám, než je všechny prohledat. Abychom ušetřili čas, zůstaneme tady na Zemi a vyšleme pět pátracích křižníků. Jakmile nám některý z nich ohlásí pozitivní výsledky, vzlétneme... Modlete se, pánové, aby loď předků opravdu zůstala v některé z těch slunečních soustav. Kdyby totiž ještě jednou transitovala, už bychom ji nemuseli najít nikdy..."

^^^

i

Gigantická loď plula nekonečným vesmírem už déle než deset tisíc let. Na palubě vezla tisíce nakonzervovaných, zmrzlých těl Arkonidanů, potomků prvních vládcovských rodů a jejich potomků. Když loď odstartovala, vezla jich jen pět tisíc... Časem došlo k ovládnutí paluby roboty a lidé byli podle stanoveného programu zmrazováni.

Příslušníci poslední generace se postarali o nápravu **a nyní** si už několik měsíců vládli sami.

Velitel K-1 byl pánem situace, která nadále zůstávala velmi vážná. Uvnitř lodi odpočívala těla předků a Čekala na probuzení - aby osídlila planetu. K-1 netušil, co se tehdy před deseti tisíci lety vlastně odehrálo. Gucky mu to raději

neřekl, aby ho zbytečně nezneklidňoval. K" l ani nevěděl, že je Arkonidan. Spáčí to však věděli.

Podivný chlupatý návštěvník jen tvrdil, že **za** dvě století loď přistane na neobydlené planetě a posádka ji osídlí.

Pak onen návštěvník - kterým nebyl nikdo jiný než Cucky — stejně tajuplně zmizel.

Od jeho příchodu se toho na lodi hodně změnilo.

Deset tisíc bdících Arkonidanů začalo žít novým způsobem. Už nikdo nebyl odváděn roboty na domnělou popravu. Kdo zemřel přirozenou smrtí, byl pohřben do volného kosmu. Roboti už nebyli pány, nýbrž sluhý Arkonidanů.

Dne 8. září 2044 pozemského času přišel první důstojník lodi ke K-l a řekl: „Nechápu, K-l, proč musíme čekat ještě dvě stě let. Jsme majiteli dobře fungující lodi s Činným pohonem. Nevíme, co předci zamýšleli, ale deset tisíc let je dlouhá doba. V Galaxii se toho hodně změnilo- Jinými slovy: nevím, proč bychom měli dál zůstat v rukou osudu.“

Lékař-3 i oba strojníci S-4 a S-7 s ním souhlasili. Velitel chápal, že nemá význam odporovat, ale dbal také o své povinnosti a zodpovědnost.

„Nikdo z nás nezná pohon lodi. Pokud si pamatuji, pořád letíme pod rychlostí světla. Studoval jsem dostupné prameny a zjistil jsem, že už před deseti tisíci lety byl běžným způsobem dopravy hyperskok neboli transice. Každá loď byla vybavena transitním zařízením. Pravděpodobně i tato loď. Roboti toho nikdy nevyužili. Netuším proč. A nevím, jestli se toho máme odvážit zrovna my...”

„Proč by ne?“ bryskně namítl D-l. „Nejsme snad samostatní? Svobodní? Nemůžeme udělat, co považujeme za správné? Kdo by nám chtěl bránit?“

K-l viděl východisko.

„Pokud je na palubě hyperskokové zařízení...”

D-1 se zatvářil triumfálně.

„Pane, S-7 se už porozhlédl po palubě **lodi** a cosi zajímavého tam objevil.“

„Prosím,“ vyzval je K-1, i když se přitom necítil dvakrát dobře.

Strojník předstoupil.

„Nitro lodi ukrývá zařízení pro spánek v mrazu,“ začal. „Ale nejenom to. Je tu i pohon. A sice vynikající pohon, pomocí kterého může naše loď létat celou Galaxií. Několik týdnů jsem ho studoval. Myslím, že ho nyní už znám a umím ovládat. Krátce řečeno: umím vypočítat a provést hyperskok.“

„Nevím, jestli by předci něco takového schvalovali,“ namítal velitel, ale první důstojník ho hned přerušil; „Spáče se ptát nebudeme, K-1. To my vládneme lodi. My určujeme kurz. Naši předci byli dostatečně dlouho ovládáni lží a intrikami. Teď je na čase převzít iniciativu. Namíříme si to k nejbližší sluneční soustavě a přistaneme na nejvhodnější planetě. Potom pro mě za mě můžete spáče probudit. Je mezi nimi dostatek mužů a žen, aby založili nový národ.“

„Je tohle smyslem lodi?“ zeptal se velitel.

Nedostal odpověď.

L-3 zvedl ruce a uklidňoval přítomné: „Jak bychom mohli znát smysl, cíl nebo účel cesty, která začala před deseti tisíci lety? Myslím, že máme právo stanovit rozhodnutí. Pokud se M-7 podařilo objevit hyperpohon, tak bychom toho měli využít. Naším cílem může být jenom a pouze obyvatelná planeta.“

„Souhlasím!“ ozval se první důstojník. K-1

pochopil, že ho přehlasovali.

„Podřizuji se většině,“ řekl. „Ale dávám na uvaženu, že tento souhlas vyslovuji pod nátlakem. Zprvė nevím, jestli

skutečně dokážeme s hyperpohonem pracovat, a zadruhé nevím, Jestli by s naším rozhodnutím souhlasili předci."

„Nač bychom potom měli ten hyperpohon?" zeptal se lékař a pohlédl na D-1. „Jen tak náhodou tu asi nebude!"

Velitel si zarputile prohlížel dlaně. ;

„Všechny argumenty znějí logicky a promyšleně a je jedno, ze které strany přicházejí. Opravdu nemohu jinak, než se podřídít většině."

„Máme tedy svolení k hyperskoku?" velmi opatrně zjistoval D-1.

Velitel kývl.

Na lodi se narodili a nikdy neznali jiný svět. Na palubě byly knihy, ve kterých se hovořilo o gigantických koulích, které krouží kolem planoucích sluncí. Byla to přirozená tělesa, žádná umělá, a obyvatelé žili na nich a nikoliv uvnitř. Slunce to umožňovala, protože dávala teplo a energii.

„Život na takové planetě musí být krásnější než v lodi," přesvědčeně dodával D-1. „V jedné knize jsem dokonce četl, že lodě jako ta naše sloužily jen k dopravě, jakkoli se nám to může zdát divné. Přirozená byla snaha žít na planetách. Pokud tedy zapneme hyperpohony, budeme jen následovat volání zákonů přírody. Hledáme si domov, to je vše."

„Svět bez výroby vzduchu," zasnul se K-1. „Nepředstavitelně krásné, ale zároveň se i trochu bojím. Kdo ví, jaká zklamání nás mohou potkat. Tedy dobrá, D-1, postarejte se, aby bylo vše připraveno. Nesmíme nic riskovat. Hned první skok se musí podařit. Druhý už nedovolím."

To se tedy stalo 8. září 2044.

O dva dny později ohlásil první důstojník, že technické oddělení je připraveno.

Velitel musel myslet na spáče. Odpočívali zmrzlí na kost ve speciálních komorách srdce lodi- Měl trochu obavy, co

by se stalo, kdyby se všichni spáči najednou probrali. Na lodi by neměli dost místa...

Podíval se na monitory. Tam venku byl vesmír a jeho hvězdy. Ještě před rokem vůbec netušil, že něco takového existuje. O sluncích snad něco věděl, ale že kolem nich krouží planety, na kterých se dá žít a dýchat, to nevěděl.

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaznění signálu.

„Tady D-1, veliteli! Jsem v hypercentrále. Vše je nastaveno. Můžeme transítovat.“

Velitel vstal a přesel k ovládacímu panelu. Položil ruku na červenou páku. „Doufejme, že jste neudělali žádnou chybu, D-1!“

„Snažili jsme se, pane.“

Kapitán pokrčil rameny.

„Tedy dobrá. Pojďme na to... teď!“

Stáhl páku dolů.

Šlo s ní snadno manipulovat.

Nejdříve se nic nezměnilo. Pak se ale monitory **zamlžily**, obraz na nich se zastavil ~ a zůstal-

Velitel pocítil neobvyklou rematerializační bolest. Na^par vteřin byla spojena se strachem ze smrti a s úzkostí, **ale** pak ustupovala a mizel i ten nevysvětlitelný strach.

Jedním skokem se K-1 ocitl u interkomu.

„Haló,D-1! Slyšíte mě?“

Na monitoru se rozzářila tvář prvního důstojníka: „Myslím - že jsme to dokázali, pane. Stroje normální. Co ukazují monitory velínu?“

„Nové hvězdy! Posunutí konstelace prozrazuje, že jsme urazili vzdálenost, na kterou bychom původně potřebovali celá desetiletí... V blízkosti stojí bílé slunce. Letíme přímo k němu.“

„Cílová hvězda," řekl první důstojník a otřel si pot z čela.

„Máte pravdu. K-1. Dokázali jsme to! Brzy přistaneme na nějaké planetě.“
„Myslíte, že dokážeme řídit loď?“ „To za nás obstarají roboti. Poslouchají nás.“ „Pak nechtě vypočítat nový kurz. Nevím jak dlouho bude trvat, než doletíme ke hvězdě.“ „Když udržíme rychlost, tak za tři týdny.“ „To je dost času,“ oddechl si K-1. Netušil, co tím hyperskokem způsobili...

^ ^ ^

Technici S-4 a S-7 prováděli svou každodenní inspekční cestu centrem lodi.

Ještě před rokem bylo srdce lodi tabu. Sem měli vstup jenom roboti a každý přestupek byl trestán smrtí, která však ve skutečnosti znamenala věčný život v mrazícím boxu. V místě, kde do srdce lodi tenkrát pronikl technik číslo 75, byly nyní zapuštěny dveře.

Oba muži vešli do místnosti za nimi.

Dlouhé řady skleněných nádob, ve kterých tenkrát ležela těla spáčů, zůstaly prázdné. Zmrzlí muži a ženy byli přeneseni do srdce lodi, kde měli ležet do doby, než loď přistane na místě určení.

S-7 se zastavil, protože uslyšel kroky.

Tady dole neměl nikdo co pohledávat.

Když poznal známého lékaře, s úlevou si oddechl. . „Helou, L-3, jak se vede?“

„Díky, a vám? Na inspekční cestě jako já?“

„Taky tak. Tahle část lodi je pod naším dozorem. Avšak už ne dlouho. Brzy přistaneme a budeme moci opustit palubu. Je to nepochopitelné - opustíme loď!“

Lékař přitakal a pak se ohlédl, jako by něco zaslechl. Kroutil hlavou, když říkal: „Slyším duchy. Od chvíle, co jsme před třemi dny transitovali, je to tu divné. Před chvílí bych málem odpřísáhl, že jsem támhle za dělicí stěnou viděl přeběhnout stín. Poslal jsem tam robota, ale nevrátil se.“

S-7 zbledl jako stěna.

„Nevrátil se? Jak tomu mám rozumět?“

„Tak jak to říkám. Prosel chladírenským vstupem do místnosti spáčů - a nevrátil se. Vstup se za nim automaticky uzavřel.“

„Robot zůstal... v srdci?“

Lékař přikývl. Znovu naslouchal, ale nic nezaslechl. Kalná tekutina, ve které původně leželi poslední zmrazení, stála nehnuto v nádobách.

„Proč nebyl informován velitel?“ bojácně se zeptal S-4. „Snad by...“ zarazil se. -

Lékař na něj pohlédl. „Co jste chtěl říct?“ Ale S-4 neodpověděl.

Vzadu za dlouhou řadou skleněných nádob se z pološera vynořila postava a mířila k nim. Když se zastavila, poznali ho. Byl to nahý muž,

^ ^ ^

S prvním závanem navracejícího se života cítil chlad, ledový, nepředstavitelný chlad. Vracel se z noci, která trvala dlouho, trvala celou věčnost a nekončila. Nyní však přišel rozbřesk,

Pokoušel se pohnout končetinami, ale nedařilo se mu to. Byly jakoby obklopené neviditelným ledovým pancířem. Ale prsty u nohou měl volné.

Pak se mu začaly vracet vzpomínky.

Lod' osídlenců odstartovala a vydala se na dlouhou pout'. Ale hned před první transicí se to stalo. Roboti je přemohli a pokračovali v původně naplánované akci. Při startu nesla název „akce regenerace“. Živí svědci minulosti se měli jednoho dne probudit v budoucnosti. Imperátorovi rádci jako by tušili, jak velmi bude zapotřebí čerstvé krve.

Roboti...?

Probuzený se vyděsil. Nepodařilo se- Probral se příliš brzy.

Nebo pozdě?

Znovu ho napadlo jeho jméno. Jmenoval se Alos a odpovídal za všechny roboty velké lodi. Nakonec **ho** roboti přemohli stejně jako všechny ostatní.

Ale proč se nyní probudil?

Pocítil vlhkost. Led tál a měnil se ve vodu. Uvědomoval si, že je nahý. Nyní se už mohl s námahou pohnout, ale jenom v jednom směru. Nohama napřed se vyhoupl z drobného lůžka. Několik vteřin zůstal viset za prsty a cítil dole pod sebou hlubinu. Pak to jeho strnulé prsty nevydržely. Pustil se a padal.

Nespadl ani metr a byl na zemi,

Zároveň se na stropě rozzářilo světlo. Alos přimhouřil oslněné oči, které po tisíciletí neviděly světlo. Pomalu je otevíral a rozkukával se.

V místnosti ležely tisíce a tisíce nahých mužů a žen. Odpočívali v dlouhých řadách vedle sebe a na sobě, odděleni jen ledovou krustou tenkých lůžek. On sám ležel ve třetí řadě odspodu. Vedle něj byli původně ještě dva nehybní muži a vypadali jako mrtví.

Mrtví?

Jeden se pohnul. Protahoval se. Sousední ledové lůžko vyklouzlo z řady, dopadlo na podlahu a roztříštilo se. Pak se

pohnul i další Arkonidan. **Když** se uvolnil, zdřevěnělé vyklouzl na chodbičku.

„Komodore Ceshale... vy?”

Probuzený si zkoumavě prohlížel Alose a pak zavrtěl hlavou.

„Roboti museli pochopit, že jednali (Chybně. Znovu nás probudili. Pravděpodobně si bez nás neporadí." Alos si uvědomil, že komodor ještě asi nepochopil celou pravdu. Ale nemohl mu ji naservírovat přímo. Znamenala by pro něj šok.

„Komodor Ceshale -jak dlouho jsme spali? **Co** vám říká váš odhad?”

„Řekl bych asi hodinu. Ale roboti potřebují určitý čas, než...”

Vtom se zarazil. Zatímco mluvil, rozhlížel se. Zářivé světlo obnažovalo dlouhé řady zmrzlých Arkonidanů. Byli na sobě navrstveni až ke stropu. Nemělo význam je počítat. Na první pohled bylo zřejmé, že zde odpočívá deseti- až dvacetinásobek počtu Arkonidanů, kteří se původně vydali na dlouhou cestu.

„To byla hodně dlouhá hodina, Ceshale," hořce zamumlal Alos.

„U Impéria!" ulevil si velitel. „Co se to stalo?" Mezitím se ze svého bloku uvolnil i třetí spáč. Byl to vědec Ekral. Jakmile se probral, jeho cvičený analytický mozek začal okamžitě fungovat a pracovat: „Musely uplynout tisíce let! Roboti udělali přesně to, co jsme naplánovali. Já si vzpomínám jenom, že mě hodili do hrobu... a byl jsem mrtev. V ledovém hrobě odpočívají celé generace. K čemu? Proč?!”

„Dozvíme se to," uklidňoval ho Ceshal. „Na každý pád nyní aktivovali budící zařízení. Asi jsme už přistáli na ně-

jaké planetě. Snad se jim podařilo opravit defektní hyper-pohony. Při té explozi se nám rozbila i vysílačka, že?"

Alos zvolna přitakal.

„Mé vzpomínky jsou zamlžené. Nevím dost přesně, co se vlastně stalo."

„Musíme k východu. Musíme se chovat disciplinovaně.

Opouštění lodí musí probíhat podle řádu, protože jinak dojde ke katastrofě."

Muži míjeli probouzející se Arkonidany, až dospěli na konec chodby. Narazili na dveře, které se nedaly otevřít zevnitř.

„Jako v každé mraznici," podotkl komodor. „Budeme muset počkat, dokud nám roboti neotevřou. Ale dlouho to nevydržíme... Jestli se probudí úplně všichni, tak..."

Byla to hrůzná představa.

Ceshal zabušil na vrata, ale nebylo to nic platné. Tající voda jim bublala pod nohama, ale nestoupala. Byla nasávána neznámým mechanismem. Aspoň něco - neutopí se.

Třicet nebo Čtyřicet nových probuzených se protlačilo chodbou k nim. Vzduch se zhoršoval. Kdesi vykřikla nějaká žena.

„Musíme odtud vypadnout!" zvolal jeden z mužů a sevřel ruce v pěsti. „Jestli se všichni probudí..."

Zbytek nedořekl, ale samotná myšlenka byla děsivá. Sto tisíc lidí v tak malém prostoru... Potřebovali vzduch k dýchání, prostor, aby mohli stát...

Ceshal znovu zabušil na vrata.

„Probudili nás, přátelé," řekl a pokoušel se dát svému masu autoritativní tón. „Takže nás odtud také vysvobodí. Možná ještě neukončili přistávací manévr."

Vzadu znovu vykřikla žena. Mužský hlas ji uklidňoval, že nezemřela, že se probudí i její muž. A její dítě...

Její dítě už taky bude dospělé, možná starší než ona.

Vtom komodor Ceshal strnul. Vrata se o centimetr pootevřela, a škvíra se zvětšovala. Za nimi byla tma. Pak dovnitř kdosi vstoupil.

Ceshal jednal instinktivně. Jakmile neznámý vešel, chytil za kolo uvolněného otevíracího mechanismu a zavřel. Vetřelec nestačil zareagovat-

Ceshal se díval do nehybné robotské tváře.

„Co se děje na lodi - mluv?!“

V podstatě žádnou odpověď nečekal, protože když naposledy viděl robota, byl to vládce lodi. Ovšem tehle robot kupodivu reagoval poslušně.

„Hyperskok musel aktivovat budící zařízení, pane. To nebylo zamýšleno.“

Pane, řekl robot. Ceshal to zaregistroval se zřetelnou úlevou. **Ze** by vzbouřenci pochopili, že nemají šanci?

„Hyperskok? Zařízení znovu funguje?“

„Nikdy nebylo rozbité, pane.“

Ceshal nechápavě zíral -

„Cože?“

„Vím jen, že nikdy nebylo rozbité, pane. **Má** paměť byla zčásti vymazána, takže toho víc nevím. Dostal jsem příkaz pátrat zde v místnosti po příčinách podezřelých zvuků. Pusťte mě zpátky, ať mohu podat hlášení.“

„Hlášení? Komu?“

A robot se rozpovídal...

^^^

Komodor Ceshal otevřel vrata a bez obav vykročil ke trojici mužů, kteří při pohledu na něj strnuli v solné sloupy. „Takže?“ zeptal se.

„Vzbudili jste nás, tak se nám taky po-

starejte o oblečení. Už nám zase proudí krev v žilách a je nám zima. Vy jste zlomili nadvládu robotů, takže snadno vyřešíte i tuhle potíž." L-3 se vzpamatoval jako první. „Kdo se probudil... Kolik se vás probudilo?" . „Všichni - Jak doufám. Nevíme, jestli zařízení funguje bezchybně. Konstruovali ho Ekral a Tunutér." Lékař zbledl.

„Všichni? Na planetu dorazíme až za tři týdny. Kde máme vzít tolik oblečení? Vraťte se do komory a uklidněte své lidi. Na lodi je příliš málo místa..."

„Vy jste zešíleli!" chladně opáčil Ceshal. „Je nás víc než sto tisíc Arkonidanů, mužů a žen, namačkaných v celém prostoru sálu. Potřebujeme oblečení a potravu. A kromě toho - já jsem taky pravým velitelem lodi."

L-3 tušil, že nastanou krušné časy. Kdyby aspoň mohl nenápadně informovat K-1...

„Samozřejmě, že respektujeme vaše postavení, pane," řekl opatrně. „Ale já osobně nemám právo nic rozhodovat. Jsem jenom jedním z palubních lékařů. Mám vsak pocit, že společně s vámi vyřešíme mnoho problémů. Pojd'te. Představíme vás veliteli lodi. Je ve velínu."

Ceshal na něj zkoumavě pohlédl.

„Mě nemůžete obelhat, doktore. Narodil jsem se tisíce let před vámi a patřím k vládnoucímu rodu Impéria..."

„Jakého Impéria?" namítl L-3.

Ceshal vytušil, že potomci zapomněli. O to se určitě postarali roboti. Roboti měli s lidským materiálem své plány.

Ale jaké? „Jsme Arkonidané, vládci hvězdné říše nepředstavitelné velikosti. Náš let byl experiment, který se nepodařil. Zatím si však nedokážu vzpomenout na podrobnosti. Možná, že

až přijdu do velínu, najdeme nějaké stopy, pokud je roboti nesmazali. Doktore, doved'te mě ke kapitánovi! Nesmíme; ztrácet čas, pokud nechceme, aby došlo ke katastrofě." Cestou se Ceshal zahalil alespoň do teplé přikrývky...

^ J. ^

K-1 se dokonale ovládal.

Když do velínu vstupoval L-3 s probuzeným Arkonidanem, K-1 právě dostal od D-1 zneklidňující zprávu, že technici ve strojovně našli závažné nedostatky. Hyperskok patrně způsobil řadu závad. Energetické zásobárny uvolňovaly energii a nikdo netušil, kam energie proudí.

Skok přes dvacet světelných let se podařil, ale museli za něj draze zaplatit. Jak draze, to si K-1 uvědomil nejpozději ve chvíli, když do velínu vstoupil L-3 s nedobrovolným hostem.

„Kdo je to?“ zeptal se klidně.

První důstojník zbledl, ale nic neříkal.

„Spáči se probouzejí, K-1,“ stísněně odvětil lékař.

„Kde jste ho našli?“

„Přišel z mrazícího sálu. Přemohli robota, kterého jsem tam poslal. Otevřel jim výstup. Dva techniky jsem nechal na stráž. Musíme jim tam okamžitě vyslat posily, pokud chceme zabránit katastrofě.“

D-1 se vzpamatoval. Kývl na **K-1**, a spěchal z velínu.

Ceshal pochopil, že ho podvedli.

„Co vás to napadá?“ rozzlobil se. „**To** chcete proti nahým lidem poslat ozbrojence? Já jsem komodor Ceshal, velitel téhle expedice. Vy jste mí podřízení. Postarám se, aby...“

„Zdá se, že nechápete situaci,“ přerušil ho **L-3**. „Vy jste **jen kdysi býval velitelem lodi. Před deseti tisíci lety. Pak jste**

i

připustil, aby se vlády ujali roboti a aby takříkajíc chovali lidské plemeno, kterým chtěli osídlit planetu. Nyní si vylezete z hrobu a tvrdíte, že jste velitelem lodi a myslíte si, že nás tím ohromíte..."

K-l poděkoval lékaři za podporu.

„Vidíte, milý příteli. Pokud jste někdy býval velitelem téhle lodi, tak to bylo hodně dávno. Momentálně jsem jím totiž já. To pod mým velením byla potlačena revolta robotů.“

„Jsem komodor Ceshal..." „Dobře, dobře," uklidňoval ho L-l,

„říkejte si jak chcete,

ale postarejte se, aby vaši lidé zůstali v mrazícím sále. **Za** tři týdny přistaneme a pak už to půjde samo..."

„Tři týdny!" zvolal Ceshal. „Vám asi přeskočilo. Člověče! **Za** tři týdny tam všichni umrzeme, udusíme se nebo zemřeme hlady! To vy jste nás předčasně probudili. Tak se postarejte, abychom nezemřeli!"

K-l cítil zodpovědnost, ale nemohl si pomoci.

„Nemáme pro vás potraviny ani oblečení, Ceshale. Pochopitelně. že se pokusíme zabránit nejhoršímu. Budou vydávány nouzové přiděly. Ale požaduji nejpřísnější disciplínu. Nikdo ze spáčů nesmí opustit sál. Rozmístíme strážce. Myslím, že pak bude možné..."

„Vy chcete střílet na staré Arkonidany?" pohrdavě sykl

Ceshal. „Zapomínáte, že jsme potomci vládnoucí dynastie, že v našich žilách koluje krev Imperátorova rodu!"

„Imperátor?" posměšně opáčil D-1, který se vracel do velínu.

„Co nás zajímá tvůj Imperátor? My si žijeme podle zákonů lodi jako všichni před námi. Kdo nás dostal do téhle

situace? Vy!"

Ceshal se však bránil dál.

„Nemluvme nyní o vině, ale o budoucnosti. O naší budoucnosti! Kdy jste naposledy navázali spojení s loděmi Impéria?"

K-1 na něj nechápavě pohlédl, l
 „Spojení s jinými loděmi? Copak nějaké jiné existují?"
 Ale než mu Ceshal stačil odpovědět, rozzářil se jeden z monitorů a přišlo hlášení. To se ozval S-7;
 „Střední paluba! Nedokázali jsme předky zastavit, D-l. Když se jim S-4 postavil do cesty se zbraní v ruce, nevšímali si ho a utíkali dál! Já jsem se stačil schovat do jedné z blízkých kajut a zamkl jsem se tu."
 „S-7! Obsadit všechny výstupy! Předci nesmějí zaplavit loď! To by znamenalo konec!" ,
 „Společně s roboty to zvládneme," přikývl **technik** a zmizel z monitoru.
 Komodor Ceshal zděšeně naslouchal. Nesouhlasil s tím, že by se jeho druzi nevešli na loď. Střední paluba byla veliká, měla dvanáct přípravných hal. Při dobré organizaci a šetření prostorem bylo možné je rozmístit...
 „No?" zlostně vyjel K-l. „Tak co vy na to, Arkonidane? Na lodi propuklo peklo a je to vaše vina!"
 „Samozřejmě, moje vina," horce opáčil Ceshal. „Pust'te mě zpět k mým lidem. Třeba je uklidním. Třeba nám střední paluba postačí."
 „Bude muset," ostře odsekl K-l. „Nechávám vám ji, ale každý pokus o útěk potrestám. Budeme vám dávat přídělky potravin, ale jenom v případě, že uposlechnete. Dostanete také příkrývky a nějaké šatstvo. Aspoň ženy by neměly chodit nahé. Snad vám to trochu ulehčí život."
 „Díky," odvětil Ceshal, ale bylo pro něj těžké to slovo říct. K-l byl v jeho očích barbarem, který se nepochopitelnou náhodou stal velitelem lodi. Imperátor Arkonu a jeho vědecký tým správně předpověděli, že dojde k degeneraci...
 „Můžete se vrátit ke svým lidem, komodore Ceshale!"

Ceshal odcházel v doprovodu L-3. Cestou míjeli skupinky robotů, kteří nakládali potraviny a šatstvo.

„Tak vidíte, že nemáme v úmyslu vás vyhladovět," poznamenal lékař. „Pochopte, že anarchie vždy vede do záhuby."

Ceshal mu v duchu sice musel dát za pravdu, ale hrdost mu zakazovala to přiznat. Proti své vůli přikývl.

„Jednoho dne budete rádi, když vám pomůžeme my- Známe život líp než vy, kteří jste se narodili na lodi a ještě nikdy jste neviděli žádnou planetu. Budete nás potřebovat, až budete chtít vybudovat civilizaci a navázat spojem s Impériem."

„Impérium? Kdo ví, zda ještě vůbec existuje? Kdyby tomu tak bylo, neprojevovalo by o nás už dávno zájem?"

Ceshal neodpověděl. Tohle byl totiž okamžik, který mu dělал starosti. S Impériem se opravdu muselo něco dít, protože jinak si neuměl vysvětlit, proč nedošlo ke kontaktu od chvíle, kdy roboti převzali moc. Nastoupili do antigravu a snášeli se do centra. Vystoupili v srdci lodi a když minuli řetěz robotských stráží, zastavili se před zavřeným vstupem.

„Otevřeme vám. Přikážete svým lidem, aby ustoupili a vpustili vás dovnitř. Kdokoliv by přešel přes práh sem k nám, bude zabit. Jsme k tomu donuceni okolnostmi, Ceshale, pokud nechceme zemřít všichni. Takže, jste připraven?"

Ceshal se zahleděl lékaři do očí.

„Asi nás považujete za stejně primitivní jako jste vy. Copak si vážně myslíte, že by to bylo takové neštěstí, kdybychom se opět ujali vlády nad lodí?"

„Nevím," pokrčil lékař rameny. „Ale nemáte jinou **volbu**.

Takže-jděte." Sotva se vstup pootevřel, už se jím snažili protlačit naháči.

. • i

„Stát!“ zvolal Ceshal a zvedl obě paže. „Zůstaňte, kde jste!“

Ale jeho slova se utopila v řevu spáčů, tlačných neviditelnou masou. Muži vpředu už vůbec nebyli pány svého pohybu. Ale byli vpředu a tudíž na mušce.

Ani L-3 nemohl zabránit boji.

Roboti zahájili palbu, ale nahá lavina je zaplavovala beze strachu ze smrti.

Ceshal pochopil svou jedinou šanci: obrátil se a utíkal v Čele davu naháčů proti posádce lodi, která v panické hrůze prchala. On sám srazil L-3 pěstí k zemi. Dav se pak přes něj přeřítíl. Ceshal ztratil deku a už byl také nahý.

Lodí zněly poplašné sirény.

Příští vstup se automaticky uzavřel.

Ale první generace přece jen rozšířila sféru svého vlivu. Patřila jí další část kulovité lodi.

Komodor Ceshal si oddechl, když konečně spatřil Alose. „Kybernetiku Alosi - ke mně!“ zvolal a počkal, až ho podřízený poslechne. „Vyznáte se tady? Dostaneme se odtud k životně důležitým oddělením lodi, aniž bychom museli procházet vstupy?“ Kybernetik svěřil paže.

„Vzduchotechnika, pane. Je pro vás dostatečně důležitá?“ Ceshal si oddechl.

„Ano,“ řekl a potlačil triumfální záblesk v očích. „První generace se tím pádem opět stane vládcem na lodi.“ Pak Aloisovi vysvětlil svůj plán.

^ A ^

Bílá hvězda na obrazovce se zvětšila. Navigační důstojníci došli k uspokojivému závěru, že loď

za několik dní zachytí gravitační pole slunce. Pohon lodi však byl defektní. Nereagoval. Lodi hrozilo, že vletí do slunce a tam se spálí.

Technici pracovali bez přestávky a snažili se odstranit závadu. Jejich snahy však zůstávaly bezvýsledné. Loď se nadále řítla vstříc záhubě. Dlouhá cesta měla skončit náhle a tragicky.

, Zároveň se objevila další špatná zpráva: vzduch v lodi se rapidně horšil a nebylo možné jej dále regenerovat.

K-1 svolal techniky na poradu a musel konstatovat, že zařízení na obnovu vzduchu je umístěno v oblasti obsazené spáči. Tím se vyjasnily fronty.

Velitel navázal spojení s rebely. Jakmile se rozsvítil monitor, spatřil na něm Ceshala a ještě dva další muže, oblečené do přikrývek a kusů kombinéz.

„Hele, velitel!“ posmíval se Ceshal. „Copak nám chcete?“

K-1 nereagoval na posměch a vážně řekl: „Zbývá nám deset dní, jestli se vám ještě pořád chce válčit. Padáme do bílého slunce. Pohon lodi je přece jen defektní. Musel být poškozen při transici. Navrhují mír.“

Ceshal se studeně zasmál.

„Mluvíte o míru, veliteli, a přitom nás zamykáte v nejvnitřnější části lodi. Už teď téměř nemáme místo, a přitom se nás probudila teprve asi polovina. Až dorazí zbytek, dojde ke katastrofě. Otevřete všechny výstupy, nebo se udusíte s námi.“

K-1 zavrtěl hlavou. Zvedl cár papíru, na kterém stálo několik čísel.

„Určitě máte po ruce matematiky, kteří budou moci překontrolovat mé údaje, Ceshale. Pokud uvolním celou loď a pokud se probudí všichni spáči, jsme ztraceni. Potraviny vystačí na týden, když omezíme jejich přídělky. Na nejbližší

planetu dorazíme nejdříve za tři týdny, pokud opravíme pohonné agregáty. Proto vám navrhuji: Uzavřete chladicí komoru! Nepouštějte nikoho ven! Musíme zbývajících spáče obětovat, jestli chceme sami přežít!"

Ceshal zíral na K-1 vyděšeně a pak zavrtěl hlavou. „Váš návrh se zamítá, veliteli. Raději udusíme vás, než abychom obětovali padesát tisíc Arkonidanů- Přiznávám, že na lodi bude těsno, ale ne zase tak těsno, abychom po sobě museli šlapat. V halách, skladech a hangárech je pro nás všechny dost místa. Zásoby potravin postačí až do přistání, pokud je rozdělíme. Pokud budeme spolupracovat, kapitáne, možná se zachráníme. Ale stanovuji jednu základní podmínku - musím se vrátit do funkce velitele lodi. To já jsem komodorem této lodi!"

K-1 se zhluboka nadechl, ale rozkašlal se. Vzduch **už** byl opravdu mizerný. Stačil na pár hodin - nejvýše.

„Vyměníme potraviny - za vzduch!"

Ceshal se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Žádné podmínky, kapitáne! Pokud podmínky, tak jenom ty, které budeme klást my! Vzduch je důležitější než jídlo. Vydržíme to déle než vy. Až se všichni udusíte, prolomíme zábrany. My taky máme techniky, kteří se vyznají v opravách pohonných agregátů... Takže jak se rozhodnete?"

K-1 se rozhlédl po velínu. Viděl jen samé bezradné tváře. Dokonce i vždy tak chytrý a sebevědomý D-1 vypadal, že je v koncích. Pokrčil rameny.

Velitel se znovu zahleděl na monitor.

„Tak dobrá, Ceshale. Nechám otevřít zábrany. Přijďte s několika techniky ke mně do velínu. Můžeme si tu v klidu promluvit. Postarejte se, aby vaši lidé nevyplundrovali potravinové sklady. Dal bych na ně střilet."

„My už taky máme zbraně, na to nezapomínejte, veliteli."

Ale žádné strachy. Disponuji schopnými důstojníky první generace. Postarají se o klid a pořádek- A případně o účinný protiútok, kdyby to bylo nutné."

„Takže my otevřeme vstupy a vy už konečně pusťte čerstvý vzduch!"

^ ^ ^

Komodor Ceshal, vědec Ekral, technik Tunutér a kybernetik Alos byli odváděni do velínu. Cestou potkávali ozbrojence, kteří se tvářili jako sto čertů.

Odněkud se ozvaly zvuky boje.

„Už to zase začíná," starostlivě poznamenal důstojník. „Snad se do velínu dostaneme včas. Já nemohu..."

Nedozvěděli se, co nemůže.

Spoza rohu se vynořila skupinka ozbrojenců. Když jejich šéf spatřil čtveřici do příkrývek zahalených postav, namířil na ně. Snad si myslel, že spojový důstojník je jejich zajatcem.

„Stát!"

Komodor Ceshal proti němu napráhl paži.

Vojáci byli jeho gestem natolik zaskočeni, že jenom jeden z nich vystřelil, a to ještě ke všemu nepřesně. Smrtelně zasáhl důstojníka, ale Ceshala a jeho muže nezranil.

Prchali k nejbližšímu výtahu- Smrt důstojníka by určitě byla připsána jim, to hned pochopili. Znali loď jako své boty. Za okamžik se sami dostali až k velínu.

K-1 stál před kontrolními panely.

„Přišli jsme," začal Ceshal, „abychom převzali velení nad lodí. Doufám, že o tom vaše posádka ví, kapitáne."

K-1 nehnul ani brvou.

„Obávám se, Ceshale, že změna velení na situaci napros-

to nic nezmění. Pro mě za mě se znovu považujte za komodora, mně je to jedno."

Ceshal se nechápavě rozhlížel. Díval se do bezvýrazných očí důstojníků. Vtom si uvědomil, že mu je zima.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Proč je vám najednou všechno jedno?“

„Ztratili jsme kontrolu nad posádkou, Ceshale. Důstojníci se vzbouřili. Posádka se vyvraždí navzájem. Jsme bez spojení. Kromě toho propukla válka mezi vzbuřenci a vašimi naháči. Nikdo mě neposlouchá. Nemyslíte také, že už je jedno, kdo bude velet, komodore Ceshale?“

Ceshal Zavrtěl hlavou.

„Ne, to si nemyslím. Naopak! Zdá se mi velmi nutné, abych převzal velení právě já! Ukončíme válku. A to co nejrychleji. Ekrale, vy jste vědec- Vymyslete něco, aby nás posádka začala poslouchat. Nesmíte ji však zneschopnit. Naši muži musejí pracovat. Anebo se držte robotů. To je zase Alešova práce. Každopádně musí být opraven pohon lodi.“

^^^

Pět tisíc žen a mužů, bývalých spáčů, se na lodi rychle prosadilo. Převzali všechny důležité funkce a pozice. Potraviny a oděvy byly pečlivě rozděleny. Zároveň se rozběhla náhradní výroba syntetických potravin. Roboti poslouchali nové pány.

To se týkalo velnula okolí. V ostatních částech lodi se nadále bojovalo.

Alešovi se podařilo sestavit skupinu sedmi těžce ozbrojených robotů a naprogramovat je pro své účely. Stali se z nich nedocenitelní pomocníci. To právě tahle skupinka propašovala za svými ocelovými těly Ekrala, Tunutéra a Alo-

se k pohonným agregátům do strojovny, kde bylo jejich úkolem nalézt závadu. Pokud by tento úkol nesplnili, znamenalo by to záhubu celé lodi.

^^^

Palubní počítač ukazoval 20. 9. 2044.

Velitel Kyser mhouřil oči na údaje na displejích. Oravo-metr hlásil změnil gravitačních sil. Monitory neklidně poblikávaly.

Na centrálních obrazovkách se nic nezměnilo. Bílé trpasličí slunce stálo nadále v centru a vypadalo to, že se vůbec nepohybuje. Jeho gravitační pole bylo neskutečně mocné .a cloumalo stabilizačními poli lehkého křížníku.

„Pevná hmota nízké hmotnosti na pravoboku," oznamoval poručík Luddendorf od navigačních přístrojů. „Malý měsíc - nebo snad loď."

„Doufejme, že loď," poznamenal Kyser. Byla by to sice neuvěřitelná náhoda, kdyby tady narazili zrovna na pohřešovanou loď arkonidských předků, ale někdo ji najít musel!

„Zaměřit!"

O deset minut později už nebylo pochyb. Našli loď Arkonidanů.

^^^

Rhodan odstartoval za dalších pět minut. Letěl na palubě superobřího DRUSUSU. Ignoroval Guckyho triumfální výraz a obrátil se přímo na Sikermanna: „Všichni povolání mutanti jsou na palubě?" ujišťoval se. Sikerman kývl a pak podal zprávu o lodi předků. Podstatným zjištěním bylo, že pravděpodobně neovladatelně padá do slunce, ke kterému

Jakmile se tam zjevili, přítomní důstojníci jen zalapali po dechu a ztuhli.

„Chceme mluvit s velitelem," zahájil řeč Ras a pohrával si s ukořistěnou energetickou pistolí. „Doved'te nás k němu."

Stačilo pár kroků.

Velitel nebyl sám. Stálo u něj několik předků.

„Helou, přítelé," uklonil se Gucky směrem k muži, se kterým se už znal. „Jsme tady. Neslíbil jsem ti, K-1, že se příležitostně ukážu? Nemohl jsem však tušit, že si mezitím budeš zkoušet hyperpohon..."

K-1 se probral z úžasu. Udělal krok kupředu a uklonil se myšobovi. „Dodržel jsi slib! Tys nás tenkrát vysvobodil z nadvlády robotů, ale obávám se, že nyní nám nepomůžeš. Předci..."

„Se probudili, já vím. Pobíhají všude po lodi a stahují Členům posádky kalhoty. Pěkný, moc pěkný předci! Ale je tu něco ještě horšího. K-1 i Vaše loď padá do slunce! Pokud nic nepodniknete, za tři dny jste ztraceni. Co je s pohonem? Nefunguje snad?"

„Naši technici se snaží. Pracují na tom bez ustání, ale zatím neúspěšně. Kromě toho nám v práci brání situace na lodi. Už tu není ani stopy po nějaké disciplíně. Vládne právo silnějšího."

Gucky se už nedíval na K-1. Pozoroval muže, který stál vedle,

„Kdo jsi?"

Komodore Ceshalem to trhlo, jako by ho Štípla vosa.

„Jsem velitel Ceshal z první generace. Převzal jsem vele^{ní} lodi, protože mi náleží od první chvíle. A kdo jsi ty? Odkud přicházíš? Kde ses ukrýval? Jak to, že mluvíš mou řečí?"

.

Gucky na něj zamrkal.

„To jsem v nějakým kvizovém pořadu? I kdyby - otázky tady budu klást já! První generace, he? Takže sis přivstal?"

Ceshal zalapal po dechu, ale Gucky neochvějně pokračoval: „Vím co chceš říct — je ti to vidět na špičce nosu. Neboj se, nechci tě připravit o práci, ale teď prostě nemáme čas. My vás vezmeme do tažného paprsku a stáhneme vás mimo dosah slunce. Vaším úkolem je, abyste na okamžik zapnuli brzdny agregáty. Jasný?"

„Pohonné agregáty ještě pořád nefungují," namítl K-l.

Ale Ceshal měl ještě tisíce otázek: „Pocházíte z nějaké planety arkonidské říše? Schází vám úcta a oddanost, kterou byste nám měl projevovat. Nebo se snad poměry za pár tisíc let tak výrazně změnily?"

„Samozřejmě změnily," škodolibě přitakal Gucky. „Budeš valit kukadla! Ale můžu tě uklidnit, Ceshale. Pocházíme ze Země, což je hlavní planeta Sluneční říše, která za tvých časů ještě neexistovala. Máme s Arkonem spojeneckou smlouvu a pomáháme mu.

„Země?"

„Však ty si zvykneš," předpovídal mu Gucky. „Zvykneš si i na to, že já a Ras jsme teleportéři. Takže co? Chcete pomoc nebo ne?"

Ceshal se očividně rozhodoval.

„Jsme v zoufalé situaci..."

„Nemusíte v ní být. Pokud všechno vyjde a nebudou dal- si potíže, tahle loď může velice brzy přistát na nějaké dobré planetě. Možná dokonce na nějaké z planet Arkonu. Ale potřebuju podporu. Vaše agregáty musejí alespoň zčásti fungovat."

K-l pohlédl na Ceshala. Byl to výmluvný pohled.

Gucky se rozhodl bleskově.

„Dobře, Rasi. Skočíš na palubu DRUSUSU a podáš tam hlášení. Já se mezitím postarám o zdejší techniky. Sejdeme se ve velínu. Pozdravuj Bullyho. Povyprávěj mu historku o těch nahejch Ženskejch na chodbě, pobaví ho to.“

Ras se zašklebil.

„Bude se na to chtít přijít podívat...”

^ ^ ^

Nikdo neměl úplný přehled o situaci a nikdo nevěděl úplně přesně, co se na lodi děje. Každý bojoval s každým, byla to válka všech proti všem. Válka o všechno. Už se nebojovalo jen o Šaty a potraviny, už se válčilo o každý čtvereční metr, na který by se člověk mohl položit a odpočinout si.

Ve strojovně gigantické kulovité lodi zorganizoval Alos odpor a postaral se, aby všechny přístupové cesty byly hermeticky uzavřeny. Věděl, že zodpovídá za životy nejen techniků a vědců Ekrala a Tunutéra, nýbrž vlastně celé posádky, protože na výsledku práce mužů, které chránil, závisel osud celé lodi.

„Ručím za to, že nejméně tři z centrálních agregátů dostanu do chodu,” říkal právě Ekral. „Ovšem to bohužel nepostačí ke změně letového kurzu...”

„Nevím, jestli má naše snažení nějaký význam,” odporoval Tunutér. „Na lodi se dějí hrozné věci. Je to dekadence, zánik civilizace... Co vlastně zachráníme, když zachráníme tuhle loď?”

„Především sami sebe,” střízlivě opáčil Ekral. „Pak se uvidí. Nemůžeme se tu nečinně povalovat a nic nedělat.”

Tunutér chtěl odpovědět, ale přerušila ho mocná exploze. Jako zázrakem nebyl nikdo zraněn. Halou létaly střepiny a úlomky skla. Alos si zprvu myslel, že snad detonoval ně-

který z agregátů, ale triumfální řev bandy Arkonidanů mu vysvětlil, oč jde. Útočníci prolomili stěnu a vtrhli dovnitř ozbrojeni provizorními zbraněmi.

Alos se jedním skokem ocitl u robotů a vydal jim jednoznačné rozkazy. Ekral a jeho štáb se schovali za strojové bloky. Nebyli ozbrojeni a museli tudíž spoléhat na Alosovu obranu.

Došlo ke krveprolití. Jakmile byl kdokoliv z Arkonidanů zabit, hned se na něj ostatní vrhli a zbavovali ho šatů či případně zbraní.

Jenom roboty to nezajímalo. Drželi se svých rozkazů, stříleli na všechny útočníky a nešetřili ani ty, kteří nebyli ozbrojeni.

Vtom se uprostřed bitvy zjevil Cucky.

Materializoval společně s D-1 v zádech robotů. Podle myšlenkových impulsů poznal Alose, takže když na něj vyděšený Alos zamířil, myšob zvolal: „Ty jsi Alos - posílá mě Ceshal! Nestřílet!”

Alos se Guckyho tak lekl, že mu ruka se zbraní klesla.

„Ceshal - komodor Ceshal?”

„Jo, přesně ten! Mám vám pomoci!”

Alos sledoval, jak zbylí vetřelci prchají. Roboti přestali střílet. Postavil dva z nich k prolomené stěně, aby nikoho nepouštěli dovnitř. Pak měl teprve znovu čas na myšoba.

„Kdo jsi?”

„Přicházím z jiný lodi, kterou posílá Arkon. Vytáhneme vaši loď z nebezpečný zóny, ale sami to nedokážeme. Kolik agregátů tady funguje?”

Ekral už stál u nich. Hned vyhrkl: „Tři! Stačí to?”

Cucky přikývl.

„To by mělo stačit. Kdy je můžeš zapnout?”

„Kdy chceš.”

Alos se vmísil do debaty. Jeho zvědavost byla příliš velká.
„Jak ses sem dostal? Existuje nějaké spojení s tvou lodí? Venku na chodbě tě možná zabijí..."
„Jsem teleporter," ukončil diskusi Gucky. „Můžete ty agregáty za pět minut zapnout?"
„Jistě - přirozeně," opáčil Ekral. „Ovšem bohužel musíme pracovat naslepo, protože nemáme přímé spojení s ve-línem. Interkom byl přerušen. Ceshal o tom ví?"
„Jistě. Takže za pět minut?"
A než mohl někdo odpovědět, Gucky zmizel.
Alos ještě zíral na prázdné místo, které po něm zbylo, ale Ekral už se opět věnoval své práci. Podíval se na hodinky.
„Pokud je ta jeho loď dostatečně silná, měla by to dokázat. Ovšem podle přístrojů je maličké slunce velmi silné. Pokud se vzdálenost mezi ním a námi ještě více zkrátí, bude zle."
Mlčky čekali.
Kdesi mezi kovovými bloky zasténal raněný. Momentálně však nikdo nemel čas se o něj postarat.

^ ^ ^

Kapitán Unista byl se skupinou mužů a žen z Ceshalovy vládnoucí skupiny zatlačen do odlehlé části lodi. Také patřil k první generaci a byl pevně rozhodnut, že to při nejbližší příležitosti prokáže. Nejdříve se postaral, aby si sehnal zbraň. Pak se prohlásil za velitele malé skupinky, vtrhl do potravinového skladu a nato se stáhl do zbraňové centrály lodi.

Odtud pak mohl řídit palubní zbraně.

Byl s ním i kapitán Talasi, který rozuměl spojové techni-

ce. Sice se mu nepodařilo aktivovat interkom, ale zapojil optické monitory, které ukazovaly okolní vesmír. Když se na nich objevila gigantická kulovitá loď stejné velikosti jako jejich vlastní, nicméně výrazně modernějšího typu, strnuli. Navíc na ní byla arkonidská písmena.

Kapitán Unista si málem ukousl jazyk. Byla tohle ta vytoužená příležitost?

„Chtějí nás zajmout," zamumlal tiše, aby ho slyšel jenom vedle stojící kapitán Talasi. „Jsme bezmocní a oni nás chtějí zajmout."

„Tomu můžeme zabránit!" řekl Talasi. „Máme tu zbraně!"

^
77

Řekl to tak nahlas, že ho ostatní slyšeli. Ale přece jen se ještě rozhodovali...

Vtom to s jejich lodí Škublo. Někteří členové skupiny se nestačili přidržet a upadli na podlahu.

Kapitán Unista hned pochopil: „Tažný paprsek! Cizinci nás zajali! Je nejvyšší čas ukázat jim zuby! Zahájíme palbu všichni společně, abychom je překvapili!"

Trvalo jen tři minuty, než obsadili všechna palebná stanoviště. Pak kapitán Unista rozkázal; „Pálit - za deset vteřin!"

^ _*^ ^

Útok Rhodana dokonale zaskočil.

Plukovníku Sikermannovi se jen s největší námahou podařilo zachytit loď předků do tažného paprsku. Ve stejném okamžiku se vynořil Gucky a hlásil zapojení tří agregátů. Pak se vražedný kurz lodi předků pomalu, nekonečně pomaličku měnil. Velká část energie DRUSUSU byla vypotřebovávána na tažný paprsek. Pěny Rhodan měl dostatek času prohlížet si zvrásněný povrch lodi předků, na mnoha místech poznamenaný malými meteority. Pak se zahleděl na

rovníkovou část **lodi** a viděl jakési **otvory... Právě se** otevíraly...

Když pochopil, co se děje, bylo už málem pozdě.

„Ochranný štít!" zařval Rhodan a Sikermann automaticky zmáčkl aktivaci energetických štítů. Téměř ve^, stejném okamžiku zavaly agregáty.

Ochranné štíty obklopily loď - doslova na poslední chvíli.

První paprskové výstřely se rozlily po štítech a jako barevné slzy odkapávaly do volného kosmu. Protivník na lodi předků pochopil situaci a proto další střelbu soustředil jen do jednoho místa ve snaze prolomit štít.

„Zatracená banda!" ulevil si Sikermann. „Málem nás dostali. Proč to dělají, mizerové?"

Rhodan pokrčil rameny. V očích měl vepsanou otázku. Pak se otočil ke Guckymu: „Co ty na to? Který z tvých přátel to mohl být?"

„To se hned dozvím," opáčil myšob. „Pěkně mu osolím polívčičku! Ale hlavně si myslím, že nikdo na lodi naproti , neví co dělá druhý, a v tom to asi bude."

„Dej to do pořádku," suše přikázal Rhodan.

Gucky přikývl, soustředil se a skočil.

^ A ^

Alos a jeho vědci se vyděsili k smrti, když jim Gucky řekl o palbě proti jeho lodi. Dokud po ní bude někdo střílet, nebude mít DRUSUS síly na pokračování záchranné akce.

„To snad udělal nějaký šílenec," střízlivě poznamenal Ekral.

„Alosi, tohle Je úkol pro vás a pro vaše roboty."

„Ale kdo se postará o pořádek tady?"

„Kde je zbraňová centrála?" zeptal se Gucky. Potom ho napadlo něco jiného: „No ale, proč bychom měli riskovat

životy? Můžete jim **tady někde** uříznout přívod energie do zbraní?" „Správně!" zvolal Ekral. „Budou bez munice..." „Fajn," zašklebil se Gucky a kývl na Aloše. „Zůstaň tady u Ekrala a ochraňuj ho, ať může nerušeně pracovat. Jakmile ustane palba, DRUSUS bude pokračovat. Uvidíme se později." A vrátil se na mateřský křižník.

^ A ^

Palba ustala a DRUSUS dál táhl velký křižník z nebezpečné oblasti. Rhodan pokrtil zdejší vražedné slunce jako Magnus.

„Měli bychom se postarat o pořádek na palubě lodi předků," řekl pak do napjatého ticha ve velínu. „Jestli je ještě chvíli necháme, navzájem se vyvraždí. I kdybychom podnikli rychlé transice k Arkonu, poletíme ještě několik dní."

Sikermann se ani neotočil a řekl: „Fiktivní transmitter "

Rhodan nahnul ani brvou. „Na ten už jsem také pomyslel. Gucky, koho pošleme?"

Pomocí fiktivního transmitteru bylo možné teleportovat jakoukoliv hmotu na libovolné místo ve vesmíru. I lidi.

„Někoho, kdo spí," pištěl zasněně Gucky. „Kdo spí, ten nehřeší."

Rhodan přikývl.

„Rozumíme si. Myslím, že vzduchotechnika jejich lodi je stejná jako na DRUSUSU. Postačí trochu uspávacího plynu." Vstal a položil Sikermannovi ruku na rameno. „Držte kurz, plukovníku. Pryč od toho slunce. Za každou cenu!" Podíval se na Guckyho. „Jdeme, Gucky. Do zbrojního arzenálu!"

„Dáme dětičky spinkat," pištěl Gucky a cupital za Rhodanem. „Ale nejdříve přinesu Ekralovi plynovou masku. Bude lepší, když tu sou nezaspí."

O pět minut později se Ras Čubaj vynořil ve velínu lodi předků a Gucky ve strojovně u Ekrala. Oba přinesli zásobu plynových masek a překvapením přátelům vysvětlili, co se chystají udělat.

„Předci se probudili příliš brzy, takže musejí jít zase spát," kategoricky určil Gucky. „Kdo spí, ten nejí. A nedělá hlouposti. Hezky si nasadte masky a nenechte se rušit při práci. Přesně za deset minut začne ventilací proudit uspávací plyn. **Za** čtyřiačtyřicet hodin, jak doufá šéf, přistaneme na hlavním světě Arkonu. Bude na to zapotřebí asi deseti transic. Pokuste se zatím opravit vaše agregáty. Možná, že je ještě budeme potřebovat na výpomoc."

Nečekal na odpověď a dematerializoval.

^ A ^

Bully stál ve velínu DRUSUSU a byl bledý jako stěna, když vysvětloval Perryemu Rhodanovi: „Palubní počítač právě ukončil výpočty. Je mi líto, ale nesmíme transítovat. Celková hmotnost obou lodí je příliš velká. Zůstali bychom viset v hyperprostoru. Víš sám nejlíp, co by to pro nás znamenalo..."

Pětidimenzionální hyperprostor... Odtud nebylo návratu, jakmile tam člověk uvízl...

„Dobrá, zkusíme tedy normální let, plukovníku. Technici v lodi předků snad opraví některé další agregáty. Pomůže i Kyser se svým křížníkem. Aspoň se nám podaří uniknout ze sféry gravitace Magnusu. Všechno ostatní se uvidí potom."

Gucky přikývl.

„Jo, to bude nejlepší, Pěny."

Zase jednou četl Šéfovy myšlenky.

„**Co** bude nejlepší?" hlesl Bully.

„Oznámit to Allanovi," vysvětloval Rhodan. „Zařídím to osobně."

Odešel do spojové centrály a navázal hyperspojení s Ar" koněm. Z obrazovky na něj shlížel přítel Atlan.

„Doufám, že pro mě máš jen dobré zprávy, Perry? **Mám** docela strach z tvých prvních slov..."

„Našli jsme tvou loď, Allane," uklidňoval ho Rhodan. „Ale spáči se probudili. Na palubě vládnu neuvěřitelné poměry. Pomocí omamné látky jsme nastolili klid a pořádek. Spáči už zase spí. Jenom pár techniků se snaží opravit porouchané agregáty. Podařilo se nám uniknout z oblasti silné gravitace zdejšího slunce. To je současná situace."

Na Atlanovi bylo vidět, jak se mu ulevilo.

„Loď je tedy zachráněna. Děkuji ti. Můžeš ji dopravit na Arkon?"

„Zatím ne."

„Proč ne? Co mám udělat? Nemůžeš nechat přenést spáče na palubu DRUSUSU?"

„Je jich více než sto tisíc, Allane. Musíš mi sem poslat transportér. Udám ti naše souřadnice. Pak je naložíme. **Až** se probudí, budou už na Arkonu. To je jediná možnost."

Atlan chvíli přemítal a pak kývl.

„Tedy dobrá. Pošlu ti pět lodí. To by mělo stačit." , „Hlavní Štáb spáčů má masky. Komodora Ceshala a jeho důstojníky vezmu na palubu DRUSUSU."

Atlan se zamyslel.

„Ceshal...? Kdybych tak věděl, v jaké souvislosti jsem tohle jméno už kdysi slyšel. Muselo to být tenkrát, když jsme bránili Atlantidu proti invazorům. Expedice, říkáš...? Už nevím..."

„Však si s Ceshalem jistě popovídáte," usmíval se Rhodan. „Vy dva jste asi stejně staří. Tím pádem jsou staří páni Arkonu opět u moci. Je to náhoda nebo úmysl?"

„Pokud to byl plán, pak ho stvořil génius. Jeho jméno bude však bohužel asi zapomenuto.“

„Stroje nezapomínají, Allane. Třeba ti to prozradí centrální počítač. Ovšem ať je tomu jak chce, máš nyní k dispozici desetitisíce vitálních, čínorodých Arkonidanů. Nejstarší krev, Allane, ta tvoje.“

Pak Rhodan udal souřadnice své lodi.

O něco později si společně s Bullym, Rasem Čubajem a Guckym nasadili masky a odebrali se na loď předků. Plyn se už rozptýlil, takže ty masky ani nepotřebovali. Všude po-lehávali spáči tak, jak je náhle překvapila nepřekonatelná únava a ospalost. Najednou tam bylo dost místa.

Když se otevřely dveře do velínu a starý Arkonidan Ceshal vykročil přivítat Rhodana, Perry si uvědomil, jak se chování tohoto muže podobá Allanovým manýrám. Staří Ar-konidané museli být opravdu mimořádnými jedinci - hrdí, šlechtění, stateční - ale také trochu arogantní.

„Myslím,“ řekl Ceshal poté, kdy se pozdravil ještě i s Bullym, „že vám vděčíme za naše životy. Bez vaší pomoci bychom zcela jistě zahynuli.“

„Udělalí jsme to pro našeho přítele Gonožala Vlíli., Imperátora Arkonu,“ odvětil Rhodan. „Už nám sem poslal několik transportérů, aby si vás vyzvedly. Vaše loď musí projít generálkou, už se nehodí pro další let. Smím vás požádat, abyste mě doprovodil na palubu mého křižníku? Na Imperátorovo přání poletíte se mnou. Ekrala a jeho muže vezmeme také.“

Ceshal se před Rhodanem mírně uklonil.

„Vaše přání je mi rozkazem,“ vysvětloval zdvořile. „Zvláště jde-li o Imperátorovo přání.“ Na Čele mu však vyvstala kolmá vráska. „Jakže se jmenuje...?“

„Gonožal VIII.“

Komodor Ceshal se zvláštním způsobem podíval na své

důstojníky a potom řekl: „Gonozalové jsou jednou z nejslavnějších rodin Arkonu. Takže během tisíciletí nevymře-li, nýbrž se udrželi. To je podivné... Byli jsme na cestách deset tisíc let..."

Rhodan už pomlčel o Allanovi a jeho původu. To se mělo vysvětlit až později - pokud vůbec někdy.

Přivedli Ekrala, Tunutéra a Alose.

„Myslím, že kdybychom měli dostatek času, určitě bychom tuhle loď uvedli do perfektního stavu," pyšně vysvětloval Ekral. „Opravili bychom i hyperpohon, ale obávám se, že nám scházejí důležité náhradní díly."

„Budoucnost vám připraví řadu velkých úkolů," s úsměvem ho konej Šil Rhodan. „Arkon potřebuje vědce a techniky jako jste vy. Potřebuje činorodé a pracovité muže. Impérium prodělalo krizi, ale už má opět svého Imperátora. Čeká na Arkonidany, kteří mu pomohou bránit říši proti nepřítelům."

Ekral se před Rhodanem sklonil. Perry se nemohl zbavit zvláštního pocitu. Tihle Arkonidané, kteří žili v dobách, kdy Rhodanovi předchůdci bydleli ještě v jeskyních, se mu nyní ukláněli. To prozrazovalo jejich vnitřní velikost-

Náhle zabzučela náramková vysílačka-

Sikermann!

Rhodan ji aktivoval.

„Co se děje, plukovníku?"

„Jsme venku, pane! Vytáhli jsme loď předků z nejhoršího. Máme postavit přímý koridor mezi hlavními vstupy obou lodí?"

„Budu vám vděčný. Dejte mi vědět, až budete hotovi!"

Arkonidané nerozuměli ani slovu, protože Rhodan a Sikermann hovořili anglicky. Ceshal řekl s mírnými rozpaky v hlase: „Roboti nám tenkrát naše náramkové telekomy se-

brali. Používali jsme tehdy chvíle největšího ponížení. Naštěstí však nezměnili naše původní plány, i když jim dali jiný smysl."

„Ano, a my ho známe. Chtěli přistát na obyvatelné planetě a vybudovat robotskou civilizaci. Potřebovali na to vědce a dělníky. Myslím, že by se jim to asi podařilo. Z lidí by se stali otroci a později by si to ani neuvědomovali. Naštěstí jim to nevyšlo."

Kráčeli po chodbách k hlavnímu východu.

Gucky mezitím čenichal v okolních prostorách. Měl pocit, že zachytil myšlenkové impulzy někoho známého. Možná, že to byly impulzy spáče, který se měl brzy probudit, ale byly nějak...

Každopádně, říkal si Gucky, jsem se s ním už někdy dřív potkal. Znovu zaměřil impulzy a teleportoval. Rematerializoval o čtyřicet metrů dál v tlakové komoře. Nevěděl, jakému účelu sloužila, ale pochopil, proč ten muž nespí tak hlubokým spánkem jako ostatní.

Tento Arkonidan byl nahý. Přikrývka, do které se původně zabalil, z něj sklouzla. V místnosti stálo mnoho lahví s tekutým vzduchem. Gucky se porozhlédl. Jistě - i tady byla ventilace, ale tenhle muž se stačil zásobit, protože tušil zradu.

Neklidný spáček se obrátil na bok.

Gucky zíral do cizího obličeje. Ne, tohoto muže ještě nikdy v životě neviděl, přestože mu jeho myšlenkové impulzy připadaly povědomé.

Arkonidan se v té chvíli probral a začal myslet.

Guckymu to došlo.

Teď už věděl, odkud zná vzorek myšlenek tohoto muže. Tohle byl strojník T-39. To on vlastně kdysi přilákal Guckyho na palubu lodi předků. Tenkrát se T-39 totiž tak strašně bál smrti, že Gucky zachytil jeho strach na velkou dálku a přispěchal mu na pomoc.

Technik se napřímil a spatřil Guckyho. Nejdříve se **chtěl** nějak bránit, ale pak pochopil, že na něj nikdo neútočí. Když ta divná bytost zůstala, přestože **si** promnul oči, nebyla to halucinace.

„Kdo jsi?“ záupěl, protože ho bolela hlava.

Gucky se sklonil a pomohl T-39 na nohy.

„Všecko ti vysvětlím, T-39. Ale teď' pojď se mnou. Tvůj velitel by tě rád poznal. Celá expedice ti vděčí za přežití. Kdybys tehdy nevolal o pomoc, nikdy bych nenašel loď předků. A kdyby se to nestalo... Ale to už je dlouhá a bláznivá historie, která začínala u tebe.“

„Nechápu ani slovo,“ zamumlal T-39 a vypotácel se z místnosti. Nechápat se rozhlížel po ostatních spáčích. Začínal tušit, že měl zase jednou pořádné štěstí. Smrt ho opět minula jen o vlasek.

„Počkej chvíli,“ uklidňoval ho Gucky. „Všecko se dozvíš.“*

•^ A ^

Rhodanův telekom se ozval.

„Koridor postaven, pane,“ hlásil Sikermann. „Můžete otevřít.“

Technici Arkonidanů se pustili do práce. Za normálních okolností se hlavní výstup z lodi otevíral z velínu, ale šlo to i ručně.

Arkonidané vstoupili na palubu DRUSUSU. Několika kroky přeskočili vývoj deseti tisíc let. Rhodan to o něco později před přáteli ve své kajutě vyjádřil takto: „Ceshalovi je možná padesát let, takže je relativně mladý. Zlaté časy i zánik své říše jednoduše prospal. Nyní se vrací právě včas - takže nezaspal to nejdůležitější. Ani generace, které přišly po něm a byly uloženy na palu-

bě lodi do mrazícího sálu, nezdegenerovaly. Tihle Arkoni-dané zůstali čerství a aktivní. Předáme je Allanovi a budeme mu muset věřit, protože mu dáme do rukou velkou moč, kterou nikdy nesmíme podcenit. Arkon se znovu stane tím, Čím kdysi b[^]val."

„A to všechno," zasníl se Gucky, „protože jsem zachytil mentální volání jednoho obyčejného technika. Co by se stalo, kdybych to zaspal?"

Rhodan se zasmál a pohladil svého chlupatého přítele po hřbetě.

„Můj milý, je vždycky hodně možností, co by se mohlo stát..."